

Publicerad 2014-08-06 23:21 av lodjuret/seglare

Texten är förstås påhittad på det viset att någon inte har upplevt händelserna i precis den följd de är beskrivna just här. Samtidigt känns det som att stå i en hamn i väntan på att kliva ombord på en färja med vilken även andra reser.

Nästan ingenting om just Örebro

En eftermiddag syntes en fiskare
sitta på en kaj och meta.
Såväl Meta som Kaj stod en bit bort och såg på.
Det syntes på dem vad de åsåg
och även om det kunde verka nyfiket, insåg
en passerande Ludvikabo att de gjorde rätt i det.

Är du Ludvikabo gör du som
Ludvikabor gör mest, du iakttar.
Reser du dig eller på dig så iakttar du
var du än tar dig.
Ibland tar du dig för pannan då du ser
hur andra gör och ibland gör du
något annat än att tänka på det.

En Ludvikabo är på det viset inte olika
människor vilka bebo Örebro.
Säga vad du vill om Örebroare, utöver de
vilka bebo Ludvika, de är inte Stockholmare.

Det vore helt fel att säga så om dem.
Emedan de kanske ibland visserligen
kan tänka sig att sätta en eller annan fot där
men att kalla sig Stockholmare
det skulle vara att säga 'för mycket'.

På det sättet skiljer de sig en smula mot dem
vilka flyttat till just Stockholm av olika skäl.
Sådana skäl som en smula skiljer sig
från det vilket är att visserligen kalla sig
Stockholmare men ändå ha sin själ kvar
i den omgivning från vilken de

så brutalt tvingat sig att bryta upp.

När det kommer till att säga något mer
lätt vindigt om saker och ting, eller bara
om att sitta på en kaj och meta, var än
en sådan Kaj kan tänkas vara belägen
så vill jag som författare av denna text
bara säga det att vad som än följer
kan det knappt sägas bättre.

Ibland är det precis så jag menar
medan jag vid andra tillfällen
är mer oprecis i mina menanden.
Jag vill mena på att sådan är människan
och eftersom jag är människa
skulle det vara mig främmande
att vara på annat sätt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten